

30 SEPTEMBER 2022

WOORDJE VAN EEN VOORZITTER

IN DIT NUMMER:

WOORDJE VAN EEN VOORZITTER	1
TERUGBLIK	2
PASTA-AVOND 21	3
FRANKE PRAAT	4
OP DE KOFFIE MET LEENDERT DERCK LAURA VRIELYNCK RUBEN DE RYNCK FRANCIS BOSSART	6
oud-leerlingen-nieuws	14
FAMILIENIEUWS	16
OLB NODIGT UIT	19
TEN SLOTTE FACEBOOK WEBSITE	21

Back to normal

Eind 2019 besliste Luk Van Beneden, onze toenmalige voorzitter, het voorzitterschap op te geven en verder te doen als gewoon bestuurslid. Op het daaropvolgende mosselsouper werd beslist dat Jan Vanroose en ikzelf de fakkel zouden overnemen in een duobaan. Maar tot nu toe was het rustig voor ons, om de gekende reden.

Gelukkig keren we stilaan terug naar het normale leven. Zelfs de regen viel weer (met bakken) uit de lucht. Dus kunnen we ook in dit nummer weer de reguliere activiteiten aankondigen: de pasta-avond voor de jonge oud-leerlingen op 15 oktober, onze spelletjesavond op 25 november en het mosselsouper in januari.

In deze Schakel vindt u een fotoverslag van onze enige activiteit de afgelopen 2 jaar, de pasta-avond vorig jaar. Daarnaast enkele vaste rubrieken zoals Franke praat, interviews met enkele oud-leerlingen en familienieuws.

Veel leesplezier en hopelijk tot binnenkort op één van onze activiteiten.

Nancy

OLB's night out –15/10

Spellenavond - 25/11

Night out

15 oktober

-

Spellenavond

25 november

Bestuur oud-leerlingenbond Don Bosco Kortrijk

TERUGBLIK: WIST JE DAT...

... onze school zijn deuren openzette zodat oud-leerlingen op de zolder van hun vroegere school konden studeren?

...onze onderhoudsmannen een openluchtklas bouwden waar leerlingen ook in de pauzes gretig gebruik van maken?

... de nieuwe fietsenstalling dan toch nog afgewerkt raakte? De derde graad zal eindelijk weer zijn speelplaats kunnen gebruiken.

... de polyvalente zaal naast de sporthal zo goed als klaar is. Het eindresultaat is verbluffend.

PASTA-AVOND 2021

Tussen 2 coronagolven door mochten we vorig jaar iets meer dan 200 jonge oud-leerlingen ontvangen in de refter van het college. De pasta smaakte, de 'Teachers-band' zorgde voor sfeer en gezelligheid en er werden een hele avond lang herinneringen opgehaald.

De volgende editie staat gepland op 15 oktober!

SCHAATSEN OP KLOMPEN

Lezer, soms val ik al eens ten prooi aan nostalgie. Maar dat is niet erg. Nostalgie is namelijk een traag en chronisch genot dat vrijkomt bij intens mijmeren. Er zit daar niets kwaads achter. Nostalgie is het bijproduct van een leven lang. Voor al: het treedt slechts op als de geest gevuld is met mooie verleden beelden. Dit is bij mij het geval. Mijn kop zit vol oud materiaal. 't Is één en al 'vintage' binnenin!

Met de naderende 60 (binnenkort hoor) heb je mij vandaag in deze tekst dus 'mijmerend'. Ga je er tegen kunnen, lezer?

Heimwee begint bij mij altijd met volgende vruchtbare gedachte: "Er moest maar niet zoveel veranderd zijn in zo'n korte tijd!" Dat zet stevast resems gedachtes in gang. Bijvoorbeeld vind ik dat vandaag de dingen overal platter en gladder geworden zijn. Ik hou nochtans van ruige rustieke dingen met bobbels. Kan het ooit tegengestelder zijn? Tijd voor nostalgie dus.

Krijtperk

Neem nu de schoolborden. Lesgevend Vlaanderen heeft bij mijn weten altijd geschreven met krijt op groene borden. Vroeger zelfs zwarte. Ik kon mij het einde van mijn carrière nooit anders inbeelden dan op krijtborden mijn laatste woorden schrijvend. Toch zijn daar de laatste jaren overal witte gladde oppervlakken voor in de plaats gekomen. Het bord is het bord niet meer. Plexidenken, is dat vooruitgang? Nu lijkt het traditionele bord wel voorhistorisch. Fossiele gedachten, geologie van het tijdperk van het 'Krijt'.

Nochtans, zo'n bord was heerlijk professioneel materiaal. Het had een subtiele ruigheid. Met gestrekte vinger krabbend over zo'n bord kon je een hele klas doen 'huiveren'. Ooit als gezagsbevorderend middel gebruikt. Vandaag doen ze me een proces aan. Door die subtiele ruigheid komt het dat krijt wat 'tegen trekt' bij het schrijven. Een krijtbord was weerspannig. Bij het vol krabbelen van je bord, zelfs met de grootste onzin, had je altijd de indruk dat je serieuze arbeid geleverd had. Schrijven met krijt moest ook geleerd worden. Was je pijpje krijt te lang, hield je het in de verkeerde hoek, dan ging het hoogfrequent hinderlijk piepen. De leerlingen met hun scherp gehoor krompen weg in een rare kramp. Ik ook trouwens, want ik was in het begin nauwelijks ouder dan mijn leerlingen en mijn gehoor had nog de scherpste van een vlijm. Ik heb het allemaal vlug geleerd dus. En heerlijke jaren gekend. Het Krijtperk.

En die kleuren! Sommige collega's, die prachtige bordschema's maakten, luisterden ze verder op met fragiele krijttekeningen. Kunstwerkjes. Het vergankelijke van zo'n krijttekening droeg extra bij tot de kunstwaarde. Krijt levert altijd pastelkleuren. Ook onze gedachten waren van pastel.

een ijzig koud schrijfpoppervlak

En wat hebben wij vandaag? Een glad, blinkend oppervlak waarop je permanent uitglijdt met je agressieve kleurstift. Zij scheidt een raar snel stollend vocht af, dat de veegvod zo akelig vuil maakt. Hoe zou dat chemisch in mekaar zitten? Veilig? In mijn oneindige fantasie probeer ik het schrijven met bordstiften wel eens te vergelijken met kunstschaatsen. Je ziet, lezer, ik geef het plexibord een kans. Dan maak ik effe abstractie van mijn handen, denk het bord even horizontaal en zie in mijn verbeelding mijn stift alléén haar pirouettes maken. Maar zie, het redt het platiekbord niet. Mijn schrijven is te lelijk om van kunstschaatsen te gewagen. Mijn gekribbel staat de vergelijking dus lelijk in de weg. Ik lijk de hele tijd uit de bocht te gaan. De fijne punt van de stift wordt verder ook een lelijke klomp, omdat ik mijn punt aan het einde van een zin nog neerpoot met de energie van het Krijt. Nooit zal ik dat afleren! Altijd zal ik mijn stiften mismeesteren en er een grove punt aan hebben. Wanneer ik een nieuw patroontje bordschrijfkint bijsteek, zo'n bijna slikbaar borrelpotje, vraagt Sabine mij altijd welke kleur. Ik zeg dan: "Je mag kiezen, Sabine." 't Kan mij weinig schelen.

Want vooral: ik kan geen les meer geven 'dat het krijt stuift'. Een verarming van de lespraktijk. Het bord afvegen konden wij vroeger met een energie die het tot halfweg de klas deed stuiven. De schriële krijthoest was niet uit de lucht. Stoflonken als beroepsziekte, het ging er van komen. Regelmatig je klas herschikken was een medische noodzaak voor de blootgestelde leerling.

het klavier was een monumentale trap

Platter en gladder, zeg ik. Lezer, moet je nu eens kijken naar onze klavieren!

Op welke devices zitten wij vandaag te tokkelen! Glad en plat. Dit is geen tokkelen meer. Het aanraakscherm, het vraagt kussende vingers. Mijn eerste gsm was er een met een bobbelding dat je nog net een klavier kon noemen. Maar ik kom van verder hoor! Ik heb nog leren typen op een oude mechanische schrijfmachine van het merk Remington met een inktlint. Moet je bij 'Google afbeeldingen' eens kijken hoe dat er uit zag. Typen was ambacht. De autocorrectie zat imme kop en niet elders. Zo'n machine had een opbouw. Bovenaan had je de rol, waarop de hamerende letters neerkletterden op het geplette blad.

En fysiek gesproken dan! Het klavier was een klimrek voor agiele vingers. Onze handen waren spinnen. Of beter: twee ploegen atleten. Zij beheersten een flink uitgebouwde driedimensionale werkelijke ruimte. De vingers konden afdalen, zij konden hogerop. Zij konden alles. Als een zot heb ik op zo'n Remington leren tikken. De handen boven het klavier zwevend, de vingertoppen hamerend op de toetsen, de lettertjes regenend op lint en blad en rol, in die volgorde. Och, ik droom.

Klopte je niet goed, dan konden je vingers lelijk tussen die fysieke toetsen blijven steken. Vooral de pink. Die moest sterk en precies zijn. De a, de p, de m en de q hadden ook hun rechten! De aanslag (wat een woord!) moest gelijkmatig zijn. Lezer, ik heb nog letterlijk leren kloppen op toestellen. Een geratel. De pinkjes van de leerlingen vandaag, dat zijn spaghetti'tjes. Dat is niet meer geoefend. Dat hangt slapkes mee een gsm'meke te ondersteunen, dat ochhere, zou vallen onder de aanraakduimpjes.

Mijn vrouw heeft moeten leren omgaan met iemand die keihard op een elektronisch klavier blijft kloppen, bij wie het er algemeen soms eens stuift, vooral binnen in de eigen kop, en die al vroeg nostalgie als denkmodus is gaan bedrijven. Moet je haar maar eens vragen of daarmee te leven valt.

Op de koffie bij oud-leerlingen...

Steven Verhamme

Leendert Derck

Zijn roots liggen in Rollegem maar zelf is Leendert Derck uitgeweken naar Mechelen. Als hij bij zijn ouders op bezoek is en voorbij DBK fietst doet het hem nog altijd veel plezier.

Derck, ondertussen 37, is zijn West-Vlaamse accent helemaal kwijt maar maakt als televisiemaker achter de schermen furore. Zijn documentaire 'Ann Wauters – Last stop Tokyo' is een pareltje dat een beklijvend portret bracht van de beste Belgische bas-ketbalspeelster aller tijden. Zeker eens bekijken dus.

Hoe verzeilde je ooit in de Don Boscolaan als tiener?

Ik heb altijd in 'de Zuid' gezeten, de afdeling van het Sint-Amandscollege aan de Mimosa. Toen mijn ouders verhuisden naar Rollegem koos ik voor Don Bosco. Het was vooral om praktische redenen, DBK lag dichtbij de plaats waar we woonden, maar de school had ook een heel positieve uitstraling en dat bleek uiteindelijk ook toen ik hier aankwam. Die drie jaar zijn me uiteindelijk geweldig meegevallen. Het was iets rustiger en ook een stuk menselijker. Het contact tussen leerlingen en leerkrachten stelde me snel op het gemak. Ik heb Latijn-moderne talen gestudeerd, een richting die je hier ook kon kiezen. In mijn vorige school werd die niet aangeboden. Talen waren echt mijn ding. Wellicht geen toeval, want mijn papa is Germanist en gaf zelf ook Nederlands.

Was je destijds een goeie student?

Ik raakte er vrij makkelijk door zonder daar veel voor te moeten doen, zeker voor de taalvakken. Voor Engels studeerde ik nauwelijks (grijnst). Met fysica en wiskunde had ik het echt wel lastig. Daarnaast was ik een gemiddelde student. Als tiener was ik een rustige jongen die veel sport deed. Op mijn zestiende kwam ik hier aan en ik speelde toen al op een degelijk niveau basket. Ik trainde drie tot vier keer per week. Na school ging ik naar huis, deed mijn schoolwerk en ging trainen. Het combineren met de studies lukte vrij makkelijk. Ik was geen supertalent, uiteindelijk raakte ik toch tot in derde klasse met Kortrijk Sport, maar dat was mijn maximum. Het basketbal zorgde er trouwens voor dat ik hier op mijn eerste schooldag op krukken aankwam na een zware blessure. Ik kende hier niemand en kwam hulpeloos toe (lacht), maar werd onmiddellijk goed geholpen.

Ik mocht naast Hannelore gaan zitten die ik niet kende maar sindsdien een van mijn beste vriendinnen is geworden met wie ik nu nog altijd regelmatig contact heb. Ik ging dan wel niet zo graag naar school, de jaren in Don Bosco waren wel de leukste achteraf bekeken.

Waren er leerkrachten die je geïnspireerd hebben?

Vrij veel eigenlijk, maar wellicht zijn er hier al veel vertrokken uit mijn tijd (lacht). Het schooltoneel met Bernard Verstraete zal me altijd blijven natuurlijk. Carlos Depaemelaere was natuurlijk ook een belangrijke leerkracht omdat hij me de talen verder bijbracht en de beste leraar geschiedenis was Renaat Dedeyghere. Ik had een goeie klik met die mensen maar eigenlijk hebben ze mijn studiekeuze niet mee bepaald. Die heb ik zelf gemaakt, ook al wist ik nog niet welke richting ik moest volgen om mijn doel te bereiken. Media en journalistiek zaten toen al een beetje in mijn hoofd, alleen wist ik niet hoe ik die droom moest realiseren. Ik heb dan maar twee jaar criminologie gedaan.

Mag ik dat een verrassende keuze vinden?

Dat klopt. Ik had in het zesde jaar wat gesprekken daarover met de leerkrachten. Hoewel ik goed was in talen raadden ze me toch af om bij voorbeeld Germaanse te doen. Iemand uit mijn omgeving suggereerde toen criminologie omdat die studies heel gevarieerd waren. Zo kwamen zaken als ethiek en psychologie ook aan bod. De eerste twee jaar waren boeiend, nadien moest je je specialiseren, maar ik vond niet echt een richting die me helemaal op het lijf geschreven was en er kwamen dingen bij als statistiek die me niets zeiden. Dus heb ik die studies stopgezet.

Na twee jaar criminologie ben je dan sportmanagement gaan studeren.

Die richting paste duidelijk bij mijn doel dat ik voor ogen had. Zo mocht ik in het laatste jaar van de opleiding stage lopen bij Sporza. Het was de eerste keer dat iemand van die richting er stage mocht lopen en dus moest ik het wel goed doen om de naam van de school hoog te houden (glimlacht). Ik kwam in de Reyerslaan en was meteen onder de indruk. Ze waren net verhuisd naar een nieuw stuk van het gebouw. Het was 2008, de Olympische Spelen in Peking en het EK voetbal in Zwitserland en Oostenrijk stonden op het programma en dus was er veel te doen. Ik deed eerst wat praktische dingen zoals tapes halen in de kelders van de VRT (lacht), maar al snel kwamen er ook inhoudelijke en redactionele opdrachten bij. Ik studeerde ondertussen af en de VRT vroeg of ik nog wat wou blijven. Dat deed ik met plezier en toen het minder druk werd, kon ik bij WTV aan de slag.

Anno 2021 ben je op papier 'editor', zeg maar eindredacteur. Wat houdt die opdracht in?

Kort gezegd ben ik eigenlijk de eindverantwoordelijke van de inhoud van het programma dat ik mee help maken. Vaak zijn dat live-programma's voornamelijk rond voetbal en wielrennen. Ik ben bij voorbeeld eindredacteur bij programma's als Extra Time Koers, Studio Tokio (over de Olympische Spelen) en af en toe ook eens het gewone Extra Time, maar dat laatste is eerder sporadisch. Ik werk ook al acht jaar mee aan Vive le vélo en word betrokken bij de omkaderingsprogramma's van het EK en WK voetbal. Daarnaast maak ik documentaires waarvan ik tegelijk de regie verzorg. Dan ga ik ook mee op verplaatsing draaien en ben ik betrokken bij de montage.

Het zijn allemaal rollen achter de schermen. Droom je er niet van om voor de camera te gaan staan?

Voor mij hoeft dat allemaal niet. Ik heb dan wel toneel gespeeld in DBK, maar eigenlijk is dat niet mijn sterke punt. Ik doe supergraag wat ik nu doe zonder dat ik in de aandacht moet komen. Bovendien is het voor de schermen allemaal niet evident, want er komt veel bij kijken. Mensen worden ook overal herkend en dat is niet altijd leuk. Wat ik graag doe is mijn creativiteit gebruiken om een programma from scratch op te bouwen. Wat ik achter de schermen kan doen, lijkt mij veel toffer.

Je bent haast altijd betrokken bij programma's over sport. Is dat toeval?

Helemaal niet. Sport is en blijft mijn passie. Het aantal uren sport dat ik bekijk is ontelbaar. Dat is uiteraard vooral voor mijn job, ik volg echt alles. Deze zomer heb ik tussen de start van het EK en het einde van de Olympische Spelen amper drie da-

gen vakantie gehad. Eens je op de trein zit, voelt het niet als werken. Het is en blijft super om te doen, ik zou het niet willen missen. Daarnaast doe ik wel eens zisprongen en werkte ik al mee aan De Warmste Week en De Afspraak.

Een van de mooiste dingen die je maakte, was ongetwijfeld 'Ann Wauters - Final Stop Tokyo'. Hoe kijk je zelf terug op dat avontuur?

Aan die documentaire heb ik lang gewerkt en het was bijzonder omdat het draaiproces onderbroken werd door corona. Mensen vanuit de basketwereld in Kortrijk (= House of Talents Spurs) hadden me gecontacteerd of het geen goed idee zou zijn om het slot van de carrière van Ann, een levende legende in het Belgische basketbal, in een documentaire te gieten. Ik dacht dat ze al gestopt was, maar dat bleek dus toch niet het geval. Ann was heel open, vond het idee wel tof en we hadden meteen een goeie klik. Ik zou haar laatste uitdaging in beeld brengen. We zijn beginnen draaien in 2019 in volle revalidatie na haar knieoperatie. We hebben haar gevolgd tot in Turkije maar het draaiproces verliep uiteindelijk moeilijk. De Olympische Spelen in Tokyo werden met een jaar uitgesteld en Ann kreeg ook corona. Uiteindelijk hebben we alles toch goed kunnen afwerken. Ik ben zelf heel gelukkig met het eindresultaat dat ik samen met productiehuis 'Deklat binnen', bekend van 'De kleedkamer', heb kunnen maken.

Tot slot, je bedrijfje heet 'Behold the turtle'. Hoe kwam je aan die originele naam?

Als zelfstandige moest ik wel een bedrijfje opstarten en dus op zoek gaan naar een originele naam. Die vond ik in een quote van James Bryant Conant, de rector van de Harvard University. Hij gaf ook les en zijn eerste colleges begon hij elk jaar stevast met de spreuk 'Behold the turtle he only moves forward when he sticks his neck out'. Ik moet zeggen dat ik me er volledig in herkende: je moet je nek uitsteken om vooruit te gaan. Het is een leidmotief dat ik altijd ben blijven volgen.

STEVEN VERHAMME

Op de koffie bij oud-leerlingen...

Steven Verhamme

Laura Vrielynck

Via enkele omwegen langs Rollegem en Brussel, kwam Laura Vrielynck van Aalbeke in Gent terecht. Ze volgde haar jeugddroom en vond de job van haar leven in de professionele filmsector. Ze stond de voorbije jaren op de sets van *Torpedo* en *Patser* en mag gewoon *Adil en Bilal* zeggen tegen kleppers als *Adil El Arbi* en *Bilal Fallah*.

Of over hoe je een droom kan najagen en die ook echt kan realiseren. Het leven is aan de believers.

Hoe kwam je als tiener terecht in Don Bosco? Vanwaar de keuze voor onze school?

Ik zat in Kinderland op de lagere school, Don Bosco was dus de logische keuze: ik hoefde enkel de straat over te steken. Achteraf gezien ben ik ook heel blij dat ik op Don Bosco school heb gelopen. De visie en het opvoedingstraject hebben me mee gemaakt tot wie ik ben. Mede dankzij Don Bosco zie ik mijn zachtheid niet als zwakte, maar als een sterkte. Don Bosco zag het beste in iedereen en dat probeer ik ook te doen. Ook al moet ik eerlijk toegeven dat ik dat niet per se doe uit geloof in god.

Stond je bekend als een vlijtige studente?

Ja en nee (lacht). Ik werkte altijd heel hard mee in de les, dat is de manier waarop ik het meeste bijleer, nog steeds. Ik ben bijna overal in geïnteresseerd en hou ervan als mensen hun passie met mij willen delen, hoe niche het onderwerp ook mag zijn. Mijn interesse en enthousiasme werden daarom niet altijd vertaald in goede punten. -Ik ben nooit een hoogvlieger geweest.- Ik herinner me hoe ik maar net door een toets van chemie was. De klasgenote die toen naast mij zat, zei: "Amai, ik dacht dat jij slim was?!"

Je bent iemand met ADD maar die leerstoornis heeft je nooit gedwarsboemd om je doelstellingen te realiseren.

ADD en ook faalangst hebben mij altijd moeite gegeven met examens. Gelukkig kan ik nu ik afgestudeerd ben gewoon blijven leren zonder dat er een 'test' moet volgen. Ik zou mezelf niet noodzakelijk slim noemen, maar misschien is het belangrijk te weten dat slim zijn niets te maken heeft met punten

scoren op een toets. Dat besef ik nu meer en meer.

Op je achttiende studeerde je af aan het Don Boscollege om toelatingsexamen te gaan doen in het Ritcs. Waarom koos je voor deze richting?

Ik wou filmschool doen

omdat ik altijd het gevoel had iets te missen. Ik heb altijd een klein creatief kantje gehad, maar het heeft lang geduurd vooraleer ik wist wat 'creatief zijn' precies betekende voor mij. Het bleek uiteindelijk schrijven te zijn. Op de sit-in beurs ben ik gepasseerd aan de stand van het Ritcs en dat leek me wel iets voor mij. Ik ben er aan begonnen en trof er allemaal zielsgenoten aan.

Was de opleiding datgene wat je er vooraf van had verwacht?

Het is helemaal anders gelopen. Ik had eigenlijk geen idee wat de opleiding zou brengen. Je kan dan wel naar making-ofs kijken maar een echte filmschool is toch anders. De eerste twee jaren waren voor mij serieus aanpassen, zeker omdat ik zelf onzeker ben. In een filmschool moet je net heel zeker zijn van waar je naartoe wil met je verhaal, anders merken de docenten dat en word je erop afgerekend. Ik heb wel afgezien in het begin. Uiteindelijk moet je je eigen stem vinden en weten wat je genre en ding is. Wat je zelf goed vindt, hoeft niet altijd de productie te zijn waaraan je wil mee werken. Het is een beetje een zoektocht geworden. Uiteindelijk ben ik nu een zogenaamde 'scenarist', maar ik heb tijdens mijn studies vooral veel opnameleiding en decor gedaan. Voor een film als *'Torpedo'* deed ik de buitenopnames en heb ik de duikboot mee gemaakt. Het was fysiek intens maar tegelijk heerlijk. Als scenarist ga je van het ene project naar het andere, jammergenoeg sta ik nog niet op het punt dat ik fulltime kan schrijven. Ik ben natuurlijk nog maar drie jaar afgestudeerd. Ik geef mezelf tijd. Wat ik nog wil beklemtonen is dat ik het liefst achter de camera sta. Voor de lens ben ik nogal onwennig, ik sta niet graag in de spotlights, maar achter de camera heb ik al veel genoten.

Welke genre ligt jou het best?

Ik denk dat het damedy schrijven is. Drama met een komisch kantje. Echte comedy is echt heel moeilijk, ook al kijk ik daar het liefst naar. Mensen keihard doen lachen, daar moet je denk ik heel veel voldoening van krijgen, maar dat ligt me blijkbaar niet. Puur drama vind ik zelf te zwaar, ik word er depressief van (lacht). Voor mijn masterproef heb ik wel een historisch drama geschreven omdat ik hou van historische films, maar dat was mentaal veel lastiger dan ik had verwacht.

Met welke ogen kijk jij naar een bioscoopfilm?

Dat hangt er van af. Van films waaraan ikzelf heb meegewerkt, geniet ik op een andere manier. Tijdens de première van *Patser* kwamen heel veel leuke herinneringen naar boven. En dan vooral Adil en Billal die bij alle kleine foutjes zeiden: 'Dat passeert wel!' Ik dacht toen op set: dat gaat zo hard opvallen! Maar door hun supersnelle montage merkte je er inderdaad niets van. Verder weet ik of een film goed voor mij is als ik helemaal 'in' de film zit. Wanneer ik te veel kan nadenken over hoe ze een bepaald stuk dialoog er per se in hebben willen proppen of bepaalde info te geforceerd verwoord hebben, dan weet ik onmiddellijk: dit wordt geen aanrader.

Wat is de mooiste film die je ooit zag?

Moeilijke vraag, maar de film die mij het meest geraakt heeft is 'Saving Mr. Banks', een film over het proces van het verfilmen van de Mary Poppins-film met Tom Hanks en Emma Thompson. In de film wordt het thema alcoholisme sereen vertoond, zonder veel clichés die je vaak ziet in andere films. In 'Saving Mr. Banks' wordt het thema zowel ontroerend als tragisch getoond. Dat raakte me heel diep. Een echte topfilm, respectvol gemaakt. Van de jongere generatie vond ik 'Dune' fantastisch, zeker de arena en alles daarrond.

In jouw credits staat ook 'Patser'. Wat heb je voor die film gedaan?

Daar deed ik de setdressing voor. Ik maakte het decor op set, het is de leukste film die ik ooit gemaakt heb zeker omdat Adil El Arbi en Bilal Fallah zorgden voor een fijne sfeer. Iedereen kende elkaar al, ook al was het heel intens. De zware shots zorgden ervoor dat er veel van ons verwacht werd met lange draaidagen. Als je dan het eindresultaat ziet, mogen we blij zijn dat er zoveel mensen naar de cinema zijn gekomen die anders nooit komen. Dat geeft veel voldoening.

Waarmee ben je momenteel bezig?

De voorbije weken was ik bezig met 'Neuroplectica', een project van mezelf over psychiatrie. Ik werk ook mee aan een project van Stef Wouters, maar daarover mag ik nog niet veel over vertellen. Stef was tot twee jaar geleden de hoofdschrijver van

'Thuis', een redelijk grote naam en dus ben ik vereerd dat ik mag meewerken aan zijn project. Ik heb het gevoel dat het iets heel moois wordt. Ik bedenk de verhaallijn mee, maar daarna moeten we het project ook verkopen aan een zender. Pas dan gaat de bal echt aan 't rollen.

Droom je ook van Hollywood?

Ik hoop ooit voor Pixar te werken, maar verder reikt mijn Amerikaanse droom toch niet (lacht). Ik zou liever in Engeland werken omdat ze daar veel historisch drama maken, dat ligt me nauwer aan het hart dan de typische Hollywood films. LA is trouwens een heel triestige stad om te wonen, dus is het niet direct mijn doel.

Toch nog even naar Don Bosco. Welke leerkrachten hebben je mee gemaakt tot wie je bent geworden, mensen die je ergens geïnspireerd hebben?

Mevrouw Bekaert is een leerkracht die een eeuwig geloof heeft in haar leerlingen. Daarnaast geef ik een pluim aan Knarf, meneer Geirnaert dus. Wat een passie voor de Franse taal heeft die man! Meneer Lapere heeft mij doen beseffen dat ik iets kon bereiken op mijn eigen manier zolang ik het maar met volle overgave deed. Tot slot noem ik hier meneer Decostere en meneer Roets die altijd luisterden als ik ergens mee zat.

Welke herinneringen aan die tijd in Don Bosco zullen je altijd bij blijven?

De banken onder de bomen op de speelplaats van de tweede graad en de babbels die we daar hadden als het mooi weer was. Die bomen hebben heel veel tienerdrama's gehoord. Ook onvergetelijk: de repetities voor het schooltoneel en Meneer Dedeygere die in onze laatste les van het zesde middelbaar "New York" van Frank Sinatra oplegde en gewoon uit volle borst meezong. Dat liedje geeft mij nu nog altijd energie en een gevoel van bevrijding telkens ik het hoor.

Welk gevoel komt er bij je boven als je in de Don Boscolaan voorbij de school rijdt?

De laatste tijd voel ik me regelmatig oud als ik er passeer. Elke keer denk ik: amai er is hier veel veranderd. Huizen die afgebroken worden, eenrichtingsstraten waar ik vroeger wel door mocht rijden. Het is elke keer ook weer wat thuiskomen. Soms stop ik om even uit te stappen aan de libel of het geboortebos en dan voelt het als die eerste ademteug nadat je heel lang je adem hebt ingehouden. Grappig, want op het einde van mijn tienerjaren voelde diezelfde omgeving als een keurslijf die veel te strak zat. Verstand en appreciatie komen met de jaren zeker? (knipoog).

STEVEN VERHAMME

Op de koffie bij oud-leerlingen...

Steven Verhamme

RUBEN DE RYNCK

Voor veel oud-leerlingen is een terugkeer naar Don Bosco jezelf onderdompelen in een nostalgisch bad vol jeugdhervindingen. Dat was voor Ruben De Rynck niet anders. De jaargenoot van onze directeur kreeg voor dit gesprek een rondleiding door Tuur en de beelden en anekdotes van toen kwamen zo weer naar boven. Het warme gevoel van de school kon hij moeiteloos terug oproepen. Ruben mag dan wel al een hele poos in Sint-Laureins wonen, een stuk van zijn hart liet hij achter in de Don Boscolaan.

Je zat niet alleen in hetzelfde jaar als Tuur, jullie waren beiden ook intern. Hoe was dat toen?

Ik ben pas in het derde middelbaar aangekomen en wel in 1978. Daarvoor was ik intern in het Waregemse Heilig-Hartcollege. Dat was een heel strenge school, iets wat niet bij me paste want ik was overmand door heimwee. We woonden in Kortrijk en ik was de oudste thuis in een gezin van vijf kinderen. Ik was zeven jaar ouder dan mijn oudste zus en mijn ouders wilden dat ik rustig kon studeren zonder gestoord te worden door mijn kleine broers en zussen. Waregem had toen een hele goeie naam en dus trok ik naar daar. Mijn neven Bart en Gert Boudry zaten echter in DBK. Door hen enthousiast te horen vertellen over de school maakte ik de switch naar Kortrijk op internaat. Voor mij was dat een verademing. Van een heel streng college kon ik proeven van de Don Bosco-sfeer. Toen ik aankwam, leerde ik onmiddellijk de liedjes van Elly & Rikkert kennen. Ik had er nog nooit van gehoord en mijn medeleerlingen keken me verbaasd aan, want die kenden het hele repertoire uit het hoofd (lacht). Ik heb met Tuur veel toneel gespeeld en toen ik hier was, viel me op dat hij nog niet veel is veranderd. Ik vond het wel tof om te vernemen dat hij goed tien jaar geleden directeur geworden was.

Waar maakte DBK het verschil met je eerste middelbare school?

Het verschil tussen Waregem en Kortrijk was erg groot, het was compleet anders. Van heel gestructureerd maakte ik de stap naar heel vrij onderwijs. Elke dag mochten we om vijf uur voetballen op het plein en op woensdagnamiddag speelden de leerkrachten ook mee. Het waren heftige wedstrijden tegen Jacques Parmentier, Etienne Lachat, Lieven Samain en Dirk Degryse. Naast de sport was ook theater een belangrijk onderdeel in de opvoeding in DBK. Dat was helemaal mijn dada. Ik heb aan alle toneelstukken deelgenomen die er ge-

speeld werden. Cis Jonckheere en Jacques Parmentier waren de voortrekkers voor de tweede graad, Bernard Verstraete nam de derde graad voor zijn rekening. Mijn eerste rol was die van heks in het stuk 'De maanezel', geschreven door Francis Verhaeghe die destijds veel stukken schreef. Er werd op school gerepeteerd en dan speelden we die stukken voor de leerlingen en de ouders in het OC van Marke. Dat was erg leuk en ik ging daar enorm in op. In zoverre dat ik mijn studies wat verwaarloosde en mijn derde jaar moest overzitten. Misschien had ik hier gewoon een teveel aan prikkels en activiteiten. Ik was een brave jongen die niet veel uitstak.

Neem ons eens mee naar het leven op internaat. Hoe ging dat er toen aan toe?

In die tijd was het erg bijzonder om intern te zijn. Er was één grote slaapzaal, we hadden enkel een bed en een grote kast. Privacy bestond niet, want er waren geen gordijnen tussen de bedden. 's Morgens werden we wakker gemaakt door muziek, Miel Deboe kwam ons persoonlijk wekken met handgeklap (glimlacht). Daarna wisten we ons collectief aan de wastafels. 's Avonds waren er allerlei activiteiten, we verveelden ons nooit. De Salesianen leidden en droegen het internaat, maar gaven ook les. Miel gaf geschiedenis en ik kreeg ook les van Frans Butaye, Marc Dedapper en Bert Joosten in de tweede graad, Jos Grégoire en Jos Claes waren vooral actief in de derde graad. Toen ik aankwam was Fil Willemin de toenmalige directeur, daarna kwam Frans Matthysen. Zij waren ook de trekkers van de morgenwijdningen en 's avonds op het internaat stonden ze in voor de avondwijdningen.

Iets wat we ons nu nog moeilijk kunnen inbeelden is dat de school niet gemengd was in jouw tijd. Ook in het korps was het aantal vrouwelijke leerkrachten erg beperkt.

Pas toen ik in het vijfde middelbaar zat, kwamen de eerste meisjes aan op Don Bosco. Het waren er toen misschien maar een tiental. Dat was redelijk revolutionair en spannend (lacht). Met een van die meisjes had ik al snel een klik, ook al zagen we elkaar niet veel. We communiceerden toen via

briefjes en keken elkaar van ver aan. Ook het korps was overwegend mannelijk. Ingrid Duyck, met wie ik nog contact heb via facebook, was er toen wel al en ook Christine Platteau heb ik weten aankomen. Ik heb ook les gehad van Christine Vanderjeugd en Bea Maenhout, maar voor de rest waren er alleen maar mannen, leken of geestelijken.

Welke leerkrachten hebben een sterke indruk nagelaten op je?

Er zijn er veel die me zijn bijgebleven. Etienne Lachat, ook omdat hij sportief was en meevoetbalde. Hij was een heel correcte man die toffe lessen Engels gaf. Andre Dewaele gaf me Nederlands, ik heb van hem de liefde voor de taal meegekregen. Hij liet ons cursiefjes lezen en beluisteren van Godfried Bomans en dat inspireerde me. Miel Deboe schreef alle borden vol met kleine letters, maar uiteindelijk kenden we onze geschiedenis wel. Ik noem hier ook Luc Beelprez die ik zag starten als jonge leerkracht godsdienst. Met Jacques Parmentier heb ik samen toneel gespeeld, hij was mijn lijfwacht en ik speelde in dat stuk een prins. Ook Michiel Devlieger had een rol. Hij werd later een echte BV.

Wat heb je gedaan nadat je hier afstudeerde?

Na mijn zesde middelbaar koos ik voor de richting opvoeder bijzondere jeugdzorg. Toen ik 18 was, wist ik nog niet goed wat ik eigenlijk wou doen in mijn leven. Toen ik de studies deed, vond ik ze wel interessant omwille van de psychologie en de pedagogie, maar ik voelde al snel dat het niet iets was wat ik de rest van mijn leven zou doen. Ook de onregelmatige uren schrokken me af. Ik voelde dat het toch mijn ding niet was. Ik heb toen getwijfeld tussen LO, kinesitherapie of logopedie en uiteindelijk koos ik voor het eerste. Tot op vandaag geef ik nog altijd turnles in een lagere school in Loppem. Ik werk er 4/5 en daarnaast doe ik nog wat presentatiewerk. Ik doe mijn jobs heel erg graag. Zo heb ik nooit het gevoel dat ik naar mijn werk ga. Ik ga gewoon naar school. Dat blijft tof, ook na al die jaren. Het was in het begin niet evident om werk te vinden als LO-leerkracht. Tijdens de interims proefde ik zowel van het lager als het middelbaar, maar ik verloor mijn hart wel aan de lagere school. Ik geef er nog altijd lichamelijke opvoeding. In het begin deed ik veel interims in het Kortrijkse. Ik belandde in Bijstand, Vlaanderen en ook enkele keren in Don Bosco. Ik verving Luc Decantere en ook Hilde Casier. Het was raar om plots tussen leerkrachten te lopen naar wie ik vroeger opkeek.

Daarnaast verzeilde je ook in de media. Hoe is die zijsprong er ooit gekomen?

Ik heb als tiener voordracht en dictie gevolgd aan het Conservatorium in Kortrijk. Alles wat je kon volgen in die branche, heb ik gevolgd. Nadien heb ik gesolliciteerd bij Focus-TV in Jabbeke en stuurde ik regelmatig cassettes met mijn stem. Ik kreeg altijd als antwoord dat ze niemand zochten. Bij de derde

poging was het wel raak : ik werd uitgenodigd voor een stemtest en ben daarna off-screen beginnen inlezen: sportreportages en het weerbericht. Je zag me niet, maar hoorde me wel. Focus was toen een kweekvijver van talent. Frank Gevaert was eindredacteur en ik werkte samen met Barend Leyts die nu woordvoerder is van Charles Michel. Aagje Vantomme verhuisde later naar VTM, Luc Alloo is er begonnen en Karl Van-nieuwkerke debuteerde er. Ik werkte er freelance en was enkel in het weekend actief. Ik moest het verslag op beeld in lezen, wat een goeie leerschool was omdat ik soms met strakke deadlines te maken kreeg. Ik zorgde ook voor de info op het teletekst-kanaal van de zender. Het was de periode voor internet, dus de nieuwsgaring verliep helemaal anders. Ik ben toen ook zelf verslagen beginnen maken en op een dag werd ik gevraagd voor de presentatie van Zomerzoen en het jaar nadien Zandloper. Ik kwam nu voor het eerst in beeld. Voor ik het wist, presenteerde ik het journaal. Ik heb dat tien jaar gedaan. Her en der deed ik ook presentatieopdrachten, iets wat ik tot op vandaag nog altijd doe. Dat is erg gevarieerd: van sportavonden en wedstrijden tot evenementen en modeshows. Onlangs moest ik de nieuwe huisstijl van de gemeente De Panne voorstellen.

Hoe was het voor jou om hier terug te keren?

Ik voelde het warme gevoel van toen terug! Ik ben een heel nostalgisch iemand die leeft van herinneringen en dus is dit een topmoment voor mij. In DBK heb ik een erg mooie tijd beleefd. De kapel waar ik veel tijd doorbracht als intern, het voetbalveld waar we talloze matches speelden, de sporthal die toen net nieuw was. Ik koester de toffe leerkrachten die je altijd een familiegevoel gaven. Dat blijft hangen, vandaar dat ik nog altijd graag het tijdschrift van Don Bosco lees. Ik hou eraan om via facebook nog contact te hebben met mensen van toen. Uit mijn tijd heb ik de gemoedelijkheid meegenomen, zoals het volksdansen. Ik geef nog een keer per jaar een les rond die volksdansen aan onze kleintjes. 'Bal in de straat' wordt dan enthousiast gedanst. In het lager staan de jongens altijd bij de jongens en de meisjes in groepjes bij elkaar. Op een bepaald moment laat ik ze doorschuiven (lacht). Die dans laat me altijd terugkeren naar mijn tijd als tiener in Don Bosco. De plaats waar ik vier jaar mocht thuiskomen.

STEVEN VERHAMME

Op de koffie bij oud-leerlingen...

Steven Verhamme

Francis Bossart

Francis Bossaert trok de deur van DBK achter zich dicht in 1990. 32 jaar later blikt hij met een flinke portie nostalgie terug op die periode. Hoe het hem als mens heeft gevormd en hoe het zijn leven, dat zich vooral in Brazilië afspeelde, kleur gaf.

Tijdens de wandeling door de school die na dit gesprek plaats vond, zag ik vooral pretlichtjes in zijn ogen. Herinneringen aan een onbezorgde jeugd waarin de spirit van Don Bosco hem zeker heeft beïnvloed.

Je kwam hier aan medio de jaren '80. Nochtans woonden jullie in Wallonië.

Ik ben hier inderdaad gestart in 1985. Mijn broer en zussen waren hier al langer leerling, ik was de jongste in het gezin. We woonden toen in Herseaux, maar mijn moeder was van Kortrijk, mijn vader kwam uit Wevelgem. Ik liep lagere school bij de Vlaamse afdeling van de Maristen in Moeskroen. Veel van de leerlingen trokken van daar richting Don Boscola. We waren Vlamingen die in Wallonië woonden, maar in Vlaanderen zelf werden we soms gezien als Walen. Dat was niet altijd even fijn.

In hoeverre ben je hier gevormd als mens?

De figuur van Don Bosco is zeker een zaadje geweest in mijn ontwikkeling. Ik was al op jonge leeftijd geëngageerd en stond bekend als een actief iemand. Zo koos ik voor de natuurbeweging en trok ik mee aan de kar voor een proper milieu. Het was de tijd dat Greenpeace veel jongeren inspireerde (lacht). Milieubescherming was toen heilig voor mij. Ik was bijvoorbeeld iemand die erop stond om in het winkeltje van de school cursusblokken van recyclagepapier te verkopen. We hebben in die periode het gebruik hiervan erg gepromoot. Ik kwam dan met boekentassen vol naar school (lacht hartelijk). Later koos ik om mijn engagement te verleggen naar wat toen de 'Derde Wereldbeweging' heette. In die periode was Salesiaan Carlo Loots hier actief en hij nodigde me uit om bij Diogenes te komen, een organisatie die werkte met sociale projecten, eigenlijk bouwkampen, in Tunesië. De groep had een werking doorheen het jaar. Vanuit de Don Boscola vertrokken we toen geregeld met een bestelwagen volgestouwd met zaken die ze daar konden gebruiken. In die tijd smeedde ik ook plannen om vrijwilligerswerk te gaan doen in Haïti in Cité Soleil. Daar waren de gebroeders Luc en Jef Lannoo actief, maar uiteindelijk is dat niet doorgegaan. Ik ontmoette in die periode in Salamanca mijn vrouw, een Braziliaanse, en koos ervoor om in haar moederland te gaan wonen.

Wat sprak je zo aan in de figuur van Giovanni Bosco die jouw levenspad toch grondig heeft beïnvloed?

Ik heb er

nooit bij stilgestaan, maar ik denk wel dat hij onbewust zijn stempel heeft gedrukt op wie ik later ben geworden. Ook in Brazilië had ik veel contact met de paters van Don Bosco, maar evenzeer met de scheutisten, jezuïeten en de augustijnen. Ik ben niet zo religieus, maar heb wel veel waarden van al die orden overgenomen. Zo maakte ik via die geestelijken ook kennis met de bevrijdingstheologie die mijn doen en laten mee heeft bepaald. Die theologie richt zich naar de extreem armen. Een manier om je geloof intens te beleven vanuit de basis.

Ik hou van de 'integrale vorming', waarbij het universeel opleiden en opvoeden van mensen centraal staat. Dat herken je ook in de Don Boscolleges in Brazilië die veel groter zijn dan de scholen in Vlaanderen. Niet enkel de theorie is een basis, de vorming als mens is minstens even prominent aanwezig. Je moet verder kijken dan de kennis. Dat was wel iets voor mij, omdat ik eigenlijk niet zo'n goeie student was (lacht). Ik was te veel bezig met van alles en nog wat. Studeren was niet mijn eerste prioriteit. Nu zie ik in dat kennis vergaren toch belangrijk was, maar ik weet ook dat er nog veel andere dingen zijn die je vormen als mens. Je kan ook op een andere manier in het leven staan.

Wou je als jongeling de wereld veranderen of zelfs verbeteren?

Ik ben altijd een idealist geweest. Verbeteren klinkt nogal pretentius, kleine stapjes zetten is meer haalbaar. Ik denk wel dat ik de laatste jaren iets fatalistischer geworden ben. Ik ben altijd een rebel geweest, op alle gebied. Noem me gerust een militant. Dat zit in mijn DNA, als kleine jongen had ik dat ook al. Dat werd hier in Don Bosco gelukkig getolereerd. De sponsortochten waren hoogdagen voor mij omdat ik me kon inzetten voor de mens. Misschien was ik gewoon een buitenbeentje.

Aan welke leerkrachten van toen heb je fijne herinneringen?

Luc Inion was iemand naar waar ik opkeek om verschillende redenen. Hij was veel bezig met alles wat met de wereldoorlogen te maken had en dat topic interesseerde me ook. Ik kon enorm luisteren naar zijn verhalen. Kurt Vroman gaf inspirerende godsdienstlessen maar hij is hier niet zo lang gebleven. Later kwam ik hem opnieuw tegen maar dan als docent. Andre Dewaele gaf Engels en Duits, het was een ietwat aparte man. Zo had hij het talent om leerlingen op een heel genegen manier te 'buizen' (grijnst). Ik was bang van die leerkracht, maar anderzijds was het een zalige kerel. Hij was streng, maar heeft me toch beïnvloed. Carlo Loots heeft me een andere wereld leren kennen en bracht me in contact met mensen die nog steeds mijn vrienden zijn. Renaat De Deygere heeft me veel bijgebracht hoewel ik het toen niet echt besepte, Dirk Degryse was een heel fijne leerkracht LO. Ik noem hier ook Ann Vandersteene, Christine Platteau en wijlen Tine Vercaemst. Drie vlijtige en vrolijke leerkrachten die de hartelijkheid van Don Bosco elke les uitdroegen.

Welke richting ging je uit op je achttiende?

Ik ben eerst gaan studeren aan de Katho en de Hantal. Het werd bedrijfsmanagement met optie marketing. Wellicht een verrassende keuze voor velen, maar dat kwam doordat mijn ouders een bedrijf hadden en ergens leefde de verwachting dat ik dat zou verderzetten. Ze zijn correct geweest: ik mocht na die studies bedrijfsmanagement nog iets totaal anders doen zoals sociologie of filosofie, maar uiteindelijk is het er niet van gekomen. Op mijn 21ste vond ik dat het tijd werd om te gaan werken. Ik had zin om de wereld te ontdekken. Met Erasmus ben ik in die periode naar Engeland gegaan en daarna kreeg ik nog de kans een tijdje in Duitsland en Spanje te verblijven, waar ik mijn vrouw leerde kennen. Uiteindelijk heb ik 24 jaar in Brazilië gewoond. Ik heb ondertussen de Braziliaanse nationaliteit, maar sinds twee jaar ben ik terug in België.

Wat heb je gedaan in Brazilië in die periode?

Ik heb eerst acht jaar in Rio gewerkt voor een NGO, voornamelijk in de favela's. Een plaats om veel te leren en toch iets te verwezenlijken, niettegenstaande het altijd maar een druppel op een hete plaat is. Daarna ben ik naar Belo Horizonte getrokken, de hometown van mijn vrouw. Zestien jaar ben ik er gebleven om te werken zowel in de sociale als de private sector. Naast mijn job voor NGO's had ik altijd een eigen bedrijfje achter de hand, zaken die ook sociaal gericht waren. Ik werkte ook voor een grote organisatie die zich toelegt op kleine ondernemingen en kleine landbouwers en was in mijn afdeling verantwoordelijk voor de deelstaat Minas Gerais, een gebied dat ongeveer 27 keer de oppervlakte van België heeft. Allemaal sociaal gerichte projecten die te maken hadden met ondernemerschap. Dat was een rode draad in mijn leven. Hoe kan ik kleine ondernemingen, ook kleine landbouwers, helpen groeien om zo de regionale economische ontwikkeling te stimuleren? Het werd op den duur mijn specialiteit.

Wat doe je anno 2022 in België?

Sedert een tijdje werk ik voor de NMBS waar ik 'dispatcher' ben. Het is misschien niet echt mijn ding, maar ik ben blij dat ik werk vond. Eens terug in België had ik eigenlijk andere plannen, ik wou er niet blijven, maar de pandemie gooide roet in het eten. Het was niet makkelijk om werk te vinden en dus was ik blij dat de NMBS me aannam.

Welke uitdagingen heb je nog in je hoofd?

Ik zou heel graag terug iets met mensen doen, dat is en blijft mijn levensmissie. Dat kan in België zijn of daarbuiten. Mijn kinderen wonen nog in Brazilië. Het zou kunnen dat ze hier komen studeren, maar de kans bestaat ook dat ik alsnog terugkeer naar Zuid-Amerika.

Ligt jouw hart daar nog altijd?

Zeker en vast, wat niet wil zeggen dat ik niet van België hou. Het is voortdurend leven tussen twee realiteiten. Brazilië heeft veel meer uitdagingen dan ons land en dat interesseert me meer. Ik heb ooit een Hondurees gekend die naar Vlaanderen kwam. Hij vond het hier best mooi, maar hij merkte op dat alle huizen ramen en deuren hadden. Het is een beeld waarover ik lang heb nagedacht. Natuurlijk zijn hier ook problemen, maar de uitdagingen in Zuid-Amerika zijn groter voor iemand die ideologisch denkt zoals ik.

Zou een politiek engagement iets voor jou zijn?

Zeker en vast, ik ben iemand die ook standpunten durft in te nemen. Iedereen die me een beetje kent, weet wie ik ben en hoe ik denk. Toch probeer ik dat niet te publiekelijk te doen omdat het gevoelig ligt, zeker in Brazilië. Het is een van de redenen waarom ik uit het land vertrokken ben. Vroeger was alles er verdoken, nu is dat helemaal anders. Brazilië is een heel hypocriete maatschappij waar je tegenwoordig moet kiezen tussen wit en zwart, er staat weinig tussenin. Als je je te veel politiek out, kan je plots verschillende mensen tegen jou hebben. Daarvoor wil ik voortaan passen.

STEVEN VERHAMME

Oud-leerlingennieuws

Eind mei verscheen
"Redder", debuutroman van Hannes
Dedeurwaerder (afstudeerjaar

Af en toe worden oude (klas)foto's gedeeld op de facebookpagina van de oud-leerlingenbond. Hier zien we 6de Moderne A 1971 (boven) en 1ste Moderne 1976 (onder). Ben je benieuwd naar meer foto's of nieuwtjes over oud-leerlingen of heb je zelf nieuws te melden, bezoek ons dan op Facebook: Oud-leerlingen Don Bosco Kortrijk.
(www.facebook.com/groups/6955929396)

Op 20 mei 2022 verzamelde Rhetorica 1962 voor hun jaarlijkse reünie! Bedankt voor de groepsfoto's van toen en nu!

Oud-leerlinge Penelope Deltour voorziet de rubriek 'Het panel' in het Don Boscomagazine dit jaar van illustraties. Het magazine verschijnt 4 keer per jaar en is helemaal gratis. Inschrijven kan via www.donbosco.be.

Wat zegt ons panel?

Hoe zou jij racisme op jouw school tegengaan en diversiteit bevorderen?

Daan: "Bij ons op school is er weinig tot geen diversiteit. Het is een beetje een oude school, maar er zijn wel heel veel leerlingen met verschillende achtergronden. Ik zou dat proberen te veranderen en er voor zorgen dat iedereen welkom is en dat er geen verschil is in de manier waarop we omgaan met elkaar."

Alida: "Op mijn school zijn er heel veel verschillende mensen. Ik zou proberen te zorgen dat iedereen welkom is en dat er geen verschil is in de manier waarop we omgaan met elkaar."

Caroline: "Ik zou proberen te zorgen dat iedereen welkom is en dat er geen verschil is in de manier waarop we omgaan met elkaar."

Hoe kunnen beleidsmakers meer rekening houden met kwetsbare jongeren?

Daan: "Ik zou proberen te zorgen dat iedereen welkom is en dat er geen verschil is in de manier waarop we omgaan met elkaar."

Alida: "Ik zou proberen te zorgen dat iedereen welkom is en dat er geen verschil is in de manier waarop we omgaan met elkaar."

Caroline: "Ik zou proberen te zorgen dat iedereen welkom is en dat er geen verschil is in de manier waarop we omgaan met elkaar."

Wie zijn ze?

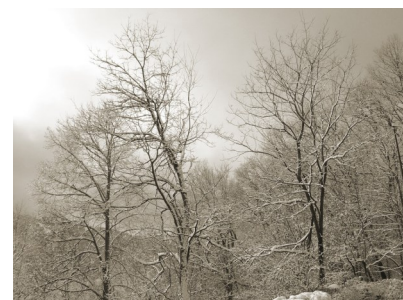
Daan (15) is een jongen van 15 jaar. Hij is een goede vriend van de redactie van het Don Boscomagazine. Hij is een goede vriend van de redactie van het Don Boscomagazine.

Alida (15) is een meisje van 15 jaar. Ze is een goede vriendin van de redactie van het Don Boscomagazine. Ze is een goede vriendin van de redactie van het Don Boscomagazine.

Caroline (16) is een meisje van 16 jaar. Ze is een goede vriendin van de redactie van het Don Boscomagazine. Ze is een goede vriendin van de redactie van het Don Boscomagazine.

Daan (15) is een jongen van 15 jaar. Hij is een goede vriend van de redactie van het Don Boscomagazine. Hij is een goede vriend van de redactie van het Don Boscomagazine.

FAMILIENIEUWS

OVERLIJDEN VAN

Johan Rodenbach (°1932), grootvader van leerlingen Amélie en Julie Rodenbach, overleden op 30 augustus 2021

Leo Debode (°1918), overgrootvader van leerlinge Marit Vantwembeke, overleden op 8 september 2021

Julienne Terrie (°1932), overgrootmoeder van leerlinge Manon Ghysels, overleden op 9 september 2021

Cottenier Luc (°1938), grootvader van leerkrachte Felicia Cottenier, opa van leerling Billie Vandenberghe, overleden op 17 september 2021

Yves Guillemyn (°1929), grootvader van leerling Antoine Guillemyn, overleden op 19 september 2021

Germaine Depaepe (°1923), overgrootmoeder van leerlingen Thomas en Victor Lamsens, overleden op 25 september 2021

Marie-Jeanne Roose (°1932), oma van leerling Conner Hoskens (2A), overleden op 23 september 2021

Philippe Blondeel (°1955), fam. van leerling Naomi Karadjan (3 E) overleden op 30 september 2021,

Agnes Maertens, oma van Lou Vindevogel (3F), overleden op 2 oktober 2021

Cornelis Snoeren (°1936), opa van Margaux Van Wayenberg (6E), overleden op 5 oktober 2021

Bernard Felchner (°1952), opa van leerlingen Zineb en Jean Dupont, overleden op 11 oktober 2021

Jozef Biesmans (°1936), salesiaan-priester van Don Bosco, overleden op 12 oktober 2021

Joseph Verpoort (°1923), overgrootvader van Thibault Coeman (6A) en Julie Coeman (oud-leerlinge), overleden op 18 oktober 2021

Luc Van Tieghem (°1936), opa van Henri Vander Linden (3E), overleden op 19 oktober 2021

Didier Bostoen (°1964), papa van leerling Elisabeth (5C), overleden op 27 oktober 2021

Sigrid Vandenbulcke (°1973), mama van leerling Alida (5C) en van oud-leerlingen Saar (2000) en Arne (2004) Fernagut, overleden op 29 oktober 2021

Flora Pollet (°1921), familie van Benthe Fieux (4E), overleden op 13 november 2021.

Lucien Geers (°1933) opa van Anna Geers, overleden op 18 november 2021

Judith Dekeyzer (°1943), oma van leerling Mathis Vandekerckhove (5E), overleden op 19 november 2021

Bertaud Degroote (°1945), opa van Lukas Vandelanotte (6C), overleden op 1 december

Dirk Degrijze (°1941), oud-leraar Don Boscocollege Kortrijk, vader van oud-leerlingen Kurt (1987), Koen (1989) en Nathalie (1991) Degrijze, opa van oud-leerlingen Féline (2018) en Felix (2018) Degrijze en van Juline (2020) Flamen, overleden op 8 december 2021

Hertha Huygevelde (°1943), moeder van Pascale Laevens, oma van oud-leerlingen Willem (2010) en Hendrik (2011) Vanderstichele, overleden op 15 december 2021

Frans Beyaert (°1936), opa van leerling Brecht (6D) Byttebier en van oud-leerlingen Emma (2020) en Dominique Byttebier, overleden op 24 december 2021

FAMILIENIEUWS

Denise Guilluy (°1926), oma van leerlingen Charles (5A) en Frederique (3E) Dewispelaere, overleden op 6 januari 2022

André Dutry (°1930), vader van oud-personeelslid Johan Dutry, opa van oud-leerlingen en personeelsleden Arne Dutry en Isabel Decruynaere, overleden op 10 januari 2022

Donald Vangeersdaele (°1952), opa van leerlingen Julia (4D) en Viktor (6C1) Six, overleden op 11 januari 2022

Laura Step (°1930), overgrootmoeder van leerling Laura (1D) Penninck, overleden op 2 februari 2022

Maria Lampaert (°1927), oma van leerling Ilay (4D) Careelmont, overleden op 7 februari 2022

Hubert Teirlynck (°1940), opa van leerling Amelie Labuschagné (5B1), overleden op 8 februari 2022

Jan De Strooper (°1932), schoonvader van directeur Tuur Ottevaere, overleden op 15 februari 2022

Cécile Hanssens (°1923), oma van leerling Amélie Dewulf (5F), overleden op 17 februari 2022

Wilfried Desramault (°1928), vader van oud-leerling Hans (1981) en grootvader van oud-leerlingen Lander, Wannes, Lindsay, Matthew, Timothy, Hermelinde, Katarina en Roderik, overleden op 4 maart 2022.

José Simoens (°1926), oma van leerling Elza Kerkhove (5A), overleden op 10 maart 2022

Rosine Lecluyse (°1960), oma van leerling Ilana (1 E) Bekaert, overleden op 10 maart 2022

Ludo Heirbaut (°1942), opa van leerling Leonore Verleyen (2H), overleden op 12 maart 2022

Mia Van Steenkiste (°1940), moeder van oud-leerlingen Bruno (1990) en Hilde (1987) Devlies, overleden op 13 maart 2022.

Ingrid Wyn (°1965), pedagogisch begeleider van de Salesianen van Don Bosco, overleden op 17 maart 2022.

Virginia Delaere (°1959), moeder van Mickel De Bock, oma van leerling Layla De Bock (5C), overleden op 2 maart 2022.

Kathie Casier (°1954), moeder van oud-leerling Hanne Detavernier (2003), oma van leerling Layla De Bock (5C), overleden op 19 maart 2022.

Christiane Soenens (°1934), moeder van oud-leraar Renaat De Deygere, schoonmoeder van oud-lerares Christine Platteau, oma van oud-leerlingen Marlies (2006) en Tim De Deygere (2008), oud-leerlingen Jeroen (2010) en Thomas Jonckheere (2008), overleden op 31 maart 2022.

Wilfried Vervaeke (°1947), opa van leerling Lara (5F) en van oud-leerlinge Kiara (2021), overleden op 30 april 2022.

Luc Buysschaert (°1953), opa van leerlingen Manou (2D) en Laure (1D), overleden op 3 mei 2022.

Cecile Christiaens (°1949), oma van Astrid Gysens (3H), overleden op 4 mei 2022.

Mia Silverans (°1937), moeder van oud-leerlingen Bart (1982), Henk (1984), Jo (1986), oma van leerkracht Elisa Cornelius, overleden op 6 mei 2022.

Toon Boone (°1940), Salesiaan-priester van Don Bosco, overleden op 6 juni 2022.

FAMILIENIEUWS

GEBOORTE VAN

Mason, dochtertje van oud-leerlinge Hannelore Vroman, geboren op 21 september 2021

Lou, kleinzontje van directeur Tuur Ottevaere (oud-leerling 1983), geboren op 30 november 2021

Nel, kleindochtertje van directeur Tuur Ottevaere (oud-leerling 1983), geboren op 10 december 2021

Elodie, dochtertje van lerares Sien Soete en Sébastien Van Quickelberghe, zusje voor Alice, geboren op 16 februari 2022

Nena, dochtertje van leraar Matthias Dupont en An Mestiaen, zusje voor Theo en Josse, geboren op 19 maart 2022

Nena Dupont, dochtertje van leraar Matthias Dupont en An Mestiaen, zusje voor Josse en Theo, geboren op 19 maart 2022

Lotte Van Beneden, dochtertje van Elsie De Bosschere en oud-leerling Simon Van Beneden (2007), zusje voor Anna, geboren op 19 april 2022.

Lasse en Falke Bostoën, zontje en dochtertje van Kaija Vanden Broeck en oud-leerling Kevin Bostoën (2002), broer en zus van Juna en Atia, geboren op 15 mei 2022.

Spellen

@DonBosco
Kortrijk
Refter

avond
25 november
2022 om 19u30

olbbdbk.be

PASTA AVOND

**reünie voor Jonge oud-leerlingen
uitgangsjaren 2017, 2018, 2019, 2020, 2021 & 2022**

zaterdag 15 oktober 2022

vanaf 19u30 - Refter Don Boscollege

**PASTA (3 bekers) mét een gratis drankje
epkel na inschrijving**

€10

**via www.olbbdbk.be
en overschrijving
voor 3 oktober 2022**

Je vindt ons op Facebook onder "Oud-leerlingen Don Bosco Kortrijk"

Blijf op de hoogte : word lid van onze (publieke) groep

DON BOSCO

Don Boscolaar 30
8500 KORTRIJK
tel 056 26 50 50
Email: info@donboscokortrijk.be

Bezoek ons op
www.donboscokortrijk.be

Oud-leerlingenbond Don Bosco Kortrijk

Nieuws

Foto's

Agenda

Contact

Leden

Pagina 1 [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#) [18](#) [19](#) [20](#) [21](#) [22](#) [23](#) [24](#)

Schakel 32 van 28 september 2021

In deze schakel: Internaat 2.0, Bosco FM, op de koffie met 3 oud-leerlingen, familienieuws,...

Bericht geplaatst op zo 17 oktober 2021 om 11:18

[Meer lezen](#)

Schrijf je nu in voor onze Pasta avond!

Op zaterdag 16 oktober 2021, reünie van jonge oud-leerlingen (afstudeerjaren 2016 tot 2021) in de refter van het college!

Bericht geplaatst op za 18 september 2021 om 14:52

[Meer lezen](#)

woensdag 14 september 2022

Leden login

E-mail:

Paswoord:

Login

Paswoord vergeten

Account aanvragen

Links

[1 DBK](#)

[2 Donbosco.be](#)

[3 Privacyverklaring](#)